

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. III. Inquiruntur quædam circa satisfactionem humanitatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

IX. *Obiit. Humanitas Christi subsistit in Verbo, ergo per eam sanctitas est in Verbo.*

Dices tertio: Humanitas Christi subsistit infinite ex eo quod habeat infinitam subsistentiam Verbi; ergo cum sit etiam sancta per infinitam ejusdem Verbi sanctitatem, erit similiter sancta infinite. Respondetur, eodem modo procedendum de sanctitate & subsistentia: Dico itaque humanitatem Christi per Verbi subsistentiam subsistere infinite ex parte formæ, vel quasi formæ, non tamen ex parte modi, nec tam perfecte subsistere per hanc subsistentiam, ac per eam subsistit Verbum ipsum: humanitas itaque per eam subsistit contingenter, mediante unione realiter distincta, & in alio, Verbum autem necessarium, per identitatem, & in se, sicque multo perfectius subsistit quam humanitas quoad modum, quamvis res per quam subsistunt sit eadem. Idem dicendum de sanctitate.

X. *Quamvis Deus eodem actu in Verbo tendat ad humanitatem, non tamen equaliter.*

Dices quarto: Deus eodem actu amoris amat totum Christum, ergo omnes ejus partes amat æqualiter, cum per eundem formaliter actum in omnes tendat. Negatur consequentia: etsi namque idem actus indivisibilis terminetur ad Verbum & humanitatem, non tamen æqualiter: sic Deus eodem actu amat creaturam propter ipsum Deum, non tamen æqualiter, cum propter quod unumquodque tale, &c. sic beatus videns creaturas in Deo, clarius illo actu videt Deum, in naturalibus eodem actu sæpe videmus albedinem & nigredinem, objectum magis & minus remotum, amamus sanitatem amico, &c.

SECTIO TERTIA.

Inquiruntur quedam circa sanctificationem humanitatis.

I. *An gratia habitualis mediante tantum unita natura creata illum sanctificet.*

Quæres primo: Utrum sicut divinitas, quamvis mediatè tantum uniatur humanitati, nempe mediante personalitate Verbi, eam nihilominus secundum nos sanctificet; utrum, inquam, gratia habitualis mediatè tantum naturæ alicui creatæ, eam sanctificaret. Ponamus exempli gratia naturam aliquam humanam uniri hypostaticè Angelo in gratiâ habituali existenti, quærimus an mediata hæc unio cum gratiâ in Angelo sufficiat ad naturam humanam reddendam sanctam, sicut natura humana Christi, ut diximus, sanctificatur non solum per Personalitatem Verbi, sed etiam per naturam divinam.

II. *Resp. Gratiam habituales mediatè tantum unitam non sanctificat.*

Respondetur negativè: tum quia natura divina non distinguitur realiter à Personalitate Verbi, sed tantum virtualiter, gratia autem habitualis realiter distinguitur à naturâ Angelicâ. Deinde gratia habitualis non alio modo sanctificat quam informando subjectum, in quo differt à sanctitate increatâ, gratia autem Angeli nullo modo informat naturam illam humanam. Unde quamvis hic homo dici posset Angelus sanctus, non tamen sanctus homo. Tandem magis mediatè uniretur natura hæc humana gratiæ habituali Angeli, quam humanitas Christi unitur naturæ divinæ; unitur enim immediatè Personalitati Verbi, deinde divinæ naturæ, natura autem illa humana uniretur quidem immediatè subsistentiæ Angelicæ, deinde naturæ Angeli, adhuc tamen uno gradu distat à gratiâ Angeli, sicque remotior est à gratiâ illâ creatâ, quam Christi humanitas ab increata: si quidem natura Angeli esset sanctitas sicut est natura divina, esset quoad

hoc paritas, sicque, si aliud non esset, lata tamen est vel hoc nomine disparitas.

Quæres secundò: Si per impossibile natura divina uniretur immediatè personalitati alicui creatæ, & consequenter mediatè naturæ: utrum hæc natura creata tam perfecte redderetur sancta ac modo? Respondetur, posito hoc casu impossibili naturam illam non tam perfecte reddidit sanctam, ac modo reddita est sancta natura humana Christi per unionem cum naturâ divinâ mediante personalitate Verbi. Ratio est: nam non unitur immediatè natura illa creata nec divinæ naturæ nec ulli perfectioni divinæ, sed mediatè tantum, nempe per subsistentiam creatam, ac limitatè perfectionis. Quamvis ergo res communicata esset eadem, nempe natura, modus tamen eam communicandi est longè inferior in hoc, nimirum per personalitatem creatam. Eset quidem homo ille per communicationem idiomatum Deus, & divino cultu colendus.

Quæres tertio: Utrum etiam unio ipsa hypostatica sanctificet humanitatem. Multi cum Vasquez hic, Disp. 41. cap. 4. & Suarez negant; quia tota essentia unionis est solum conjungere Verbum seu summam sanctitatem humanitati, non tamen ut ipsa sanctificet, sicut nec sanctificat, unio gratiæ habitualis.

Non tamen video cur non possit idem esse, & communicatio sanctitatis unius ordinis, & simul sanctitas in alio, sicut suo modo fatentur omnes de Personalitate & naturâ divinâ: sic etiam unio inter animam & corpus in homine non solum habet quod illa conjungat, sed etiam quod sit radix dispositionum heterogenearum in corpore humano; ergo non est ita essentia unionis alicujus unire extrema, ut aliud munus habere non possit. Deinde unio hypostatica, est substantialis unio, & primum creatum in ordine supernaturali, non unionem solum gratiæ habitualis, sed ipsam etiam gratiam in perfectione longè superans, quidni ergo sanctificabit.

SECTIO QUARTA.

An Christus habuerit gratiam habituales?

Ratio dubitandi est: munus quippe gratiæ habitualis est, ut subjectum in quo est, reddat sanctum & iustum, elevetque ad esse divinum, sed Christi anima multo perfectius sanctificatur, esseque divinum excellentiori longè modo accipit, nempe per ipsam increatam sanctitatem Dei, ratione cujus efficitur principium operationum Theandricarum, & ratione hujus jure infinites nobiliori virtutes omnes infusus recipit, per quas operationes omnes supernaturales ac meritorias producat, superflua ergo in Christo videtur gratia habitualis.

Fuisse nihilominus animam Christi habituali gratiâ ornatam constans est Theologorum opinio, idque Suarez hic, Disp. 18. sect. 2. censet esse de Fide & variis Scripturæ sacræ, Conciliorum, & Patrum testimoniis confirmat. Vasquez tamen Disp. 41. sect. 1. negat esse de Fide, licet sine temeritate negari non posse affirmet: Scriptura enim eodem modo loquitur de Christo ac de nobis; unde sicut ex illo Joannis primo cap. 2. Et vos unctiorem habetis à sancto, nempe Spiritu probant